

EDGAR A. POE

POESIA COMPLETA

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS
DE TXEMA MARTÍNEZ

BARCELONA 2016 QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© de la traducció, 2016 by Txema Martínez Inglés
© de la il·lustració de la coberta, by Peter X. Eriksson
© d'aquesta edició, 2016 by Quaderns Crema, S.A.

Drets exclusius d'aquesta traducció:
Quaderns Crema, S.A.

Aquesta traducció va rebre el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

ISBN: 978-84-7727-574-9
DIPÒSIT LEGAL: B. I8 747-2016

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i rellegat*

PRIMERA EDICIÓ *octubre de 2016*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

<i>Sempre mai més</i> , per TXEMA MARTÍNEZ	9
Tamerlà	23
Cançó	41
Somnis	43
Els esperits dels morts	47
L'Estel del Vespre	51
Un somni dins d'un somni	53
Estances	55
Un somni	59
«El dia més feliç, l'hora més feliç»	61
El llac	65
Sonet. A la ciència	67
Al Aaraaf	69
Romança	99
A ...	101
Al riu	103
A ...	105
El país de les fades	107
A Helena	111
Israfel	113
La ciutat del mar	117
La dorment	121
La vall de la inquietud	127
Lenora	129
El Colosseu	133
A algú al paradís	137

Himne	141
A F.	143
A F...S S. O...D	145
Balada nupcial	147
Sonet. A Zante	151
El palau encantat	153
Sonet. Silenci	157
El Cuc Conqueridor	159
El país dels somnis	163
El Corb	169
Eulàlia. Una cançó	183
Una postal per Sant Valentí	185
A M. L. S.	187
Ulalume. Una balada	189
Un enigma	197
A ...	199
Les campanes	203
A Helena	211
Eldorado	217
Per a Annie	219
A la meva mare	227
Annabel Lee	229
Sol	233
<i>Notes a «Tamerlà»</i>	235
<i>Notes a «Al Aaraaf»</i>	239

TAMERLANE

Kind solace in a dying hour!
Such, father, is not (now) my theme—
I will not madly deem that power
Of Earth may shrive me of the sin
Unearthly pride hath revell'd in—
I have no time to dote or dream:
You call it hope—that fire of fire!
It is but agony of desire:
If I *can* hope—Oh God! I can—
Its fount is holier—more divine—
I would not call thee fool, old man,
But such is not a gift of thine.

Know thou the secret of a spirit
Bow'd from its wild pride into shame.
O yearning heart! I did inherit
Thy withering portion with the fame,
The searing glory which hath shone
Amid the Jewels of my throne,
Halo of Hell! and with a pain
Not Hell shall make me fear again—
O craving heart, for the lost flowers
And sunshine of my summer hours!
The undying voice of that dead time,
With its interminable chime,
Rings, in the spirit of a spell,
Upon thy emptiness—a knell.

TAMERLÀ

Gentil consol en l'hora agonitzant!
Pare, aquest tema ja no és el meu.
No jutjaré, insensat, que algun poder
terrestre pugui absoldre'm del pecat
amb què es delia el meu orgull fantàstic.
No tinc temps per cap somni o bogeria.
D'aquest foc en el foc en dius anhel,
quan sols és agonia del desig.
Déu, si *pogué*s tenir esperança—i puc!—,
amb la font més divina, més sagrada,
no et titllaria més d'estúpid, vell,
però no és aquest un dels teus dons.

Sàpigues el secret d'un esperit
caigut del boig orgull a la vergonya.
Oh, cor famèlic, jo vaig heretar
el teu destí devastador amb la fama,
l'abrasadora glòria que ha brillat
al bell mig de les Joies del meu tron
com un halo infernal, i amb un dolor
que ni l'Infern farà que torni a témer.
Oh, cor meu, anhelós de flors perdudes
i del sol de les hores estivals!
La inextingible veu d'aquell temps fos,
amb el seu campaneig interminable,
ressona en l'esperit d'un encanteri
sobre el teu buit, talment un toc de mort.

I have not always been as now:
The fever'd diadem on my brow
 I claim'd and won usurpingly—
Hath not the same fierce heirdom given
 Rome to the Caesar—this to me?
 The heritage of a kingly mind,
And a proud spirit which hath striven
 Triumphantly with human kind.

On mountain soil I first drew life:
 The mists of the Taglay have shed
 Nightly their dews upon my head,
And, I believe, the winged strife
And tumult of the headlong air
Have nestled in my very hair.

So late from Heaven—that dew—it fell
 ('Mid dreams of an unholy night)
Upon me with the touch of Hell,
 While the red flashing of the light
From clouds that hung, like banners, o'er,
 Appeared to my half-closing eye
 The pageantry of monarchy,
And the deep trumpet-thunder's roar
 Came hurriedly upon me, telling
 Of human battle, where my voice,
My own voice, silly child!—was swelling
 (O! how my spirit would rejoice,
And leap within me at the cry)
The battle-cry of Victory!

No, jo no sempre he estat com ara sóc:
la febril diadema en el meu front
la vaig clamar i la vaig guanyar usurpant-la.
¿No he rebut el mateix llegat ferotge
que aquell que Roma va donar al seu Cèsar?
L'herència d'una ment reial, l'orgull
d'un Esperit cridat a abraonar-se
trionfalment davant l'espècie humana.

La meva vida neix de les muntanyes.
Vessaven, les boirines del Taglay,
el seu gebre de nit sobre el meu cap
i, segons crec, alada, la discòrdia
i el vent tumultuós i accelerat
van anar fent-se un niu als meus cabells.

Aquell gebre va caure, al tard, del Cel
(per entre els somnis d'una nit sacrílega)
amb el toc de l'Infern a sobre meu,
mentre la roja flama de la llum
de núvols com banderes arborades
als meus ulls entreoberts s'apareixia
sota la pompa digna de monarques
i el bramul de trompeta del gran tro
em va arribar, profund i amb pressa, veu
de la batalla humana, on la meva
—la meva veu, oh, neci infant!—s'inflava
(com el meu esperit es complaïa
i saltava dins meu amb aquell crit!)
amb el crit de batalla de «Victòria!».

The rain came down upon my head
Unshelter'd—and the heavy wind
Rendered me mad and deaf and blind.
It was but man, I thought, who shed
Laurels upon me: and the rush—
The torrent of the chilly air
Gurgled within my ear the crush
Of empires—with the captive's prayer—
The hum of suitors—and the tone
Of flattery 'round a sovereign's throne.

My passions, from that hapless hour,
Usurp'd a tyranny which men
Have deem'd, since I have reach'd to power;
My innate nature—be it so:
But, father, there liv'd one who, then,
Then—in my boyhood—when their fire
Burn'd with a still intenser glow
(For passion must, with youth, expire)
E'en *then* who knew this iron heart
In woman's weakness had a part.

I have no words—alas!—to tell
The loveliness of loving well!
Nor would I now attempt to trace
The more than beauty of a face
Whose lineaments, upon my mind,
Are—shadows on th'unstable wind:
Thus I remember having dwelt
Some page of early lore upon,
With loitering eye, till I have felt

I la pluja em va caure sobre el cap
descobert mentre el vent totpoderós
em transformava en un dement sordmut.
Vaig pensar que era l'home que vessava
llorers a sobre meu, i en una ràfega,
en un torrent de brisa fredorosa,
vaig sentir dins la meva oïda gàrgares
d'imperis esclafats, de prescs de presos,
de xiuxiueigs de pretendents, i el to
de l'afalac pel tron d'un sobirà.

Des d'aquell temps infaust, amb la passió
vaig usurpar una tirania vista
pels homes, des que vaig pujar al poder,
com una marca innata: que així sigui,
però, pare, hi havia qui aleshores,
aleshores, de nen, quan aquell foc
cremava amb un fulgor molt més intens
(la passió que amb la joventut expira),
aleshores sabia que aquest cor
de ferro guarda un feble esqueix de dona.

Ai las, no tinc paraules per parlar
de l'amor que l'amor en si preserva,
ni avui intentaré traçar el que era
molt més que la bellesa d'una cara
els trets de la qual són, dins del meu cap,
igual que ombres en el vent mudable.
Així recordo haver-me jo aturat
en pàgines d'antigues tradicions
amb els ulls indolents, fins que sentia

The letters—with their meaning—melt
To fantasies—with none.

O, she was worthy of all love!
Love—as in infancy was mine—
'Twas such as angel minds above
Might envy; her young heart the shrine
On which my every hope and thought
Were incense—then a goodly gift,
For they were childish and upright—
Pure—as her young example taught:
Why did I leave it, and, adrift,
Trust to the fire within, for light?

We grew in age—and love—together—
Roaming the forest, and the wild;
My breast her shield in wintry weather—
And, when the friendly sunshine smil'd,
And she would mark the opening skies,
I saw no Heaven—but in her eyes.

Young Love's first lesson is—the heart:
For 'mid that sunshine, and those smiles,
When, from our little cares apart,
And laughing at her girlish wiles,
I'd throw me on her throbbing breast,
And pour my spirit out in tears—
There was no need to speak the rest—
No need to quiet any fears
Of her—who ask'd no reason why,
But turn'd on me her quiet eye!

que les lletres, i allò que signifiquen,
s'esvanien en buides fantasies.

Ella era digna, sí, de tot l'amor!
L'amor—com en la infància va ser el meu—
era tal que la ment del cèlic àngel
el podia envejar, i el seu cor jove,
l'altar en què esperança i pensament
m'eren encens, igual que esplèndids dons,
perquè es tornaven infantils i honrats,
purs, com el seu exemple pueril.
¿Per què vaig apartar-me'n i, confós,
vaig caure al foc intern, buscant la llum?

En l'edat i en l'amor vam créixer, junts,
vagarejant per boscos i deserts.
El meu pit li era escut en temps d'hivern
i, quan somreia el sol amablement
i assenyalava els cels que se'ns obrien,
jo no veia cap Cel sinó als seus ulls.

La primera lliçó de l'Amor jove
és el cor, perquè enmig del sol i els riures,
quan, lluny de les petites inquietuds,
i rient-me dels seus ardits de nena,
m'arraulia al seu pit, que bategava
sota el meu esperit desfet en llàgrimes,
ja no necessitàvem dir res més,
ja no calia apaivagar cap por
d'ella, que no volia explicacions
sinó girar els seus ulls serens a mi.